

Uzatmalı Nişanlı

– AliKemal · 13 Ocak 2017

Evin salonunda elimde sigaram, tüttüre tüttüre televizyon karşısına yayılmış, annemin birkaç defa, "kızım, akşam yemeğine yardım edersen eline mi yapıştır?" türünden çıkışlarına metanetle direnerek, en sevdiğim diziyi seyrediyordum. Ama bela geliyor, demez ki! Sokak kapısının zili çaldı, annem açtı.

"Hoş geldin!"

"Hoş bulduk!"

Geldi işte! Mecburen sigarayı söndürüp kültabağını yayıldığım kanepenin altına sürdüm. Doğruca salona girdi. Az toparlanır gibi yaptım.

Selam falan vermeden, "sen sigara mı içiyordun?" diye fırça çekerek başladı.

"Yo... Sana öyle gelmiştir. Televizyondaki jön içiyor, belki ondandır."

"Saçmalama! Kanepenin altındaki kültablasını da mı televizyondaki jön koydu oraya?"

Eğilip baktım, tamamen gizleyememişim, görünüyor.

"Kül tablası mı? Hani? Vallahi benim haberim yok! Kim koyduysa..."

"Aferin kızım, iç o zıkkımı. Boyun uzar belki!"

"Aman baba, o süt mü de boyumu uzatsın?"

"Sus! bir de cevap verme."

Canıma minnet! Susup hemen dizi filmime bakmaya başladım.

Geçti, şahsına mahsus sadrazam koltuğuna kuruldu. Birkaç 'öh, hört!' türlü sesler çıkartıp gırtlakını temizledi. "Ya televizyon karşısındasın, ya bilgisayarın başında, nedir bu halin yahu?" diyerek söylenmeyi sürdürdü.

Anlaşılan bugün onun bıdı bıdı etme günüydü. En sevimli halimi takınıp bir umutla devam etmez belki diyerek, "e, işte, oyalanıyorum öylesine babacığım," diyerek sırttım.

"Oyalan dur, başka bir işin mi var?"

"İşe ne gerek var babacığım? Babam zengin, nişanlım zengin... Bakarlar bana nasıl olsa."

Nişanlımı katmasaydım iyi olacaktı ya, ağzımdan kaçırmış oldum. Babamın bıdı bıdı etmesi için lafı kendi ağzımla vermiştim. "Kızım," dedi; "bu nişanlın olacak herifin yanında bir eksikliğin mi var senin?"

Şaşırdım. Dizinin akışına olan konsantrasyonum bir anda dağıldı. Hemen karşı soruyla atağa kalktım. "Ne eksikim olacak baba? Fazlam var, eksikim yok Allah'a şükür!"

"Hani belki bir gebeliğin vardır ona... Belki şey olmuştur..."

Lafı gevelemesinden bir şeyler anlar gibi oldum ya, üstüme konduramadım. "Hiçbir gebeliğim yok babacığım, merak etme sen!" deyip susturmaya çalıştım.

Susturmaya çalışmasına çalıştım ama susturamadım maalesef. "Hani demem o ki, mercimeği fırına vermişsinizdir belki..." deyiverdi.

Laf mı şimdi bu? Evet babacığım, verdik maalesef, dememi bekler gibi suratıma bön bön bakmaya başladı. Hiç kusura bakma babacığım, kafanda onunla sevişmelerimize dair sanal görüntüler yaratmana izin vermeyeceğim!

Bir "A-a!..." çekip, "olur mu öyle şey hiç babacığım," dedim. "Senin kızın, kız oğlan kız daha!" Bunu öyle içten söyledim ki, az kalsın kendi yalanıma kendim inanacaktım.

Annem, aramızdaki konuşmayı merak etti, mutfaktaki işlerini yarım bırakıp yanımıza geldi. Güya babama çıkışma ayaklarına konuya vakıf olmaya çalıştı. "Kızı niye sıkıştırıyorsun yine Harun?"

"Sıkıştırdığım falan yok Sevimciğim, şu uzatmalı nişanlısını soruyordum. Nasıl, iyi mi, işleri yolunda mı, filan diye..."

Annem bu palavraları yer mi hiç babacığım?

Annem de zaten aynı şeyi söyledi. "Bana martaval okuma Harun! Ben götüğüm domuzu bilmez miyim? Kızı bu nişanlılığı bu kadar uzatmanızın nedeni nedir, diye sıkıştırıyorsundur sen..."

Annemle babamı dalaştırıp, ikisi birbirini yerken dizi filme dönmem için tam fırsat. "Evet anneciğim, aynen dediğin gibi," diye atıldım hemen; "üstelik bana, kızlığını mı bozdurdun yoksa o herife, diye sordu."

Ahha! Tutmayın artık annemi! Ben gözlerimi dizi filme çevirirken annem başladı babamı fırçalamaya. "Yahu Harun, bir babanın kız evladına soracağı soru mu o, Allah'ını seversen! Ne kadar ayıp!"

Babam, "yavu öyle sormadım!" diye ona laf yetiştirme telaşına düştü. "Öyle açık açık sorulacak şey mi o?"

"Ya nasıl sordun?"

"Üstü kapalı bir şekilde, ima ederek..."

"Nassı yani?"

"Mercimeği fırına mı verdiniz yoksa dedim."

"Allah müstahakkını versin! Ne demek mercimeği fırına mı verdiniz demek; kızlığını o herife bozdurdun mu demek değil mi? Ha öyle, ha böyle! Otuz yaşına girmiş kıza hiç sorulacak şey mi bu? Evet verdik baba, deseydi ne bok yiyecektin? Namus davası yapıp kızını da, nişanlısını da öldürüp namusunu mu temizleyecektin?"

Babam muzip adam olmayı da becerir evvel Allah, hele ki annemden fırça yerken ortalığı yumuşatmak için. Annem söylenirken başladı şarkı mırıldanmaya. "Namus belasına gardaş / Döktüğümüz kan bizim... Hep bir hallı Turhallıyız / Biz bize benzeriz / Yüz bin kere tövbe eder / Gene şarap içeriz... At bizim avrat bizim / Silah bizim şan bizim / Namus belasına gardaş / Yatarız zından bizim..."

Bu namus denilen şey nasıl bir şey acaba? Namus belasına hapislerde çürüyen bir sürü insan olduğuna göre bayağı önem verilen bir şey olsa gerek. Özellikle de kadınların hayatını hep tehdit etmeleri, kadının her hareketini kontrol altında tutmak istemeleri, kadına birey olarak özgürce yaşama şansı tanımamaları nedeniyle özellikle erkek milleti için önemli bir şey galiba! Namus! Yasak sözcüğünün ikiz kardeşi... Kadınları okul hayatından, iş hayatından, sosyal hayattan uzak tutmak için erkeklerin icadı bir baskı aracı. Bu baskıyla kadınlara özgür seçim, kendini gerçekleştirme, hayal kurma izni verilmez.

"Açık saçık giyinme!"

"Niye?"

"Kadının namusu!"

"Kocana biat et!"

"Niye?"

"Kadının namusu!"

Erkekler coğrafyasında namus ağacı yetişmiyor nedense, onlar olsa olsa namus taşıyıcısını denetlemekle kendini sorumlu tutup, ihlalde de infazcılığa soyunuyorlar.

"Düştüm mapus damlarına / öğüt veren bol olur..."

Velhasıl namus cezaevi gibidir. Cezaevinde özgür olunur mu?

"Kes şarkı söylemeyi Harun! Eşek osurmuyor burada!"

"Parmağında bir yüzükle, bir yıl daha geçti. Bu nasıl bir nişanlılık anlamadım ki! İnsan beş yılını nikahlı geçiremezken, bunlar beş yıldır nişanlı! Olacak şey mi yahu?"

"Ha... Bak o konuda haklısın! Beş yıldır olmaz... O konuda bir karar almak zamanı geldi de geçiyor artık..."

Bir karar alacaktık özde, tartıştık, kavga ettik, küsüştük...

Son sözü babam söyledi yine: "Bir de damatla konuşalım! Niyeti yoksa nikaha, bitsin bu iş!"

Niyeti ciddi değilse bitirmeye karar verdik... Güya!

Damatı çağırdık telefon edip; geldi.

Masanın dört kenarına oturduk, okey taşlarını ortaya döküp önümüze birer ıstaka koyduk. O bize ne zaman gelse, hep okey oynarız ya, onun alışkanlığı...

Babam bir laf sıkıştırdı taş arasına, "dost var, düşman var, olmaz ama beş senedir," diye;

Bozuldu benimki hemen, kafa tuttu babama: "taş taşıyım, laf taşımam!"

Taşları taşıdı sağa sola, birbirinden ayırdı, ıstakayı açarken, 'okey' diye bağırdı!

Tamam dedim kendi kendime, taşı tam da gediğine koyma zamanı. "Kumarda kazanan aşkta kaybeder, al yüzüğünü, bunca oyaladığın yeter..."

Babam biraz şaşırđı, yumruğunu savurup, 'oley!' diye bağırdı.

Damat hiç bozulmadı nedense, "o halde bana müsaade," diyerek çıkıp gitti.

Hay Allah! Bu kadar ani olması biraz moralimi bozdu galiba.

Babam teselli vermeye çalışarak, "bak kızım, ne diyorum," dedi.

"Ne diyorsun?"

"Ye, iç, gez, eğlen ama evlenme..."

"Olur; ama neden evlenme diyorsun ki?"

"Ya şimdi ne gerek var. Hayatı zehir etmeye filan. Bağlanıp gitme bir adama, hayatını yaşa işte!"

"Ama herkes evleniyor."

"Sen herkes misin?"

Bu pek hoşuma gitti. "Ha! Ha! Ha!... Tamam babacığım... Evlenmeyeyim."

Tabii şimdilik. Televizyondaki dizi filmim de sanki babamın dırdırının bitmesini bekliyormuş gibi, pat diye bitiverdi.